

отрѣзали опашкитѣ, защото това е модно и станжло обичай!“ Но лисицитѣ не щѣли да ѝ вѣрватѣ, а наченжли да ѝ подиграватѣ и да ѝ се присмиватѣ. Отъ тогава сакатата лисица вече нѣмала мира нито на часѣ отъ подигравкитѣ на другитѣ.

Тѣзи лисици, които не сж щѣли да си отрѣжжѣтъ опашкитѣ, не сж ли по-умни отъ онѣзи момичета, които разпо се труфятѣ, защото „така била модата?“

К И Т Ъ.

Далечъ, далечъ отъ насъ, има земи и морета, кждѣто почти никога не става лѣто. Тамъ всѣкога е студено, всѣкога мразовито. И слънцето даже на рѣдко грѣе. Въ онѣзи студени морета живѣе едно много голѣмо и силно животно, което се нарича **Китъ**. На гледъ кита прилича на голѣма риба, съ лѣскава безлюспеста кожа, която на гърба е черна, а на корема — пепелява. Но той не е риба, защото ражда малкитѣ си живи и ги храни съ млѣкото си, и защото диша както дашатъ всички млѣкопитатѣ животи, а не както дишатъ рибитѣ.

Тѣлото на кита става дълго до 30 метра, а тежи, колкото тежжѣтъ двѣстѣ добрѣ угоени вола. Главата му е много голѣма. Тя е токоречи една третинка отъ цѣлото му тѣло. Отъ страни на главата си има двѣ малки очи, а отъ горѣ — двѣ дупки, които се наричатъ ноздри. Кога диша кита изъ ноздритѣ му излиза бѣла